

Ginevra

Meer lezen van Simone van der Vlugt?
Kijk op pagina 189.

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Simone van der Vlugt

Ginevra

Een Italiaanse liefdesgeschiedenis

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3705 5

© 2017 Simone van der Vlugt

Omslagontwerp Janine Jansen

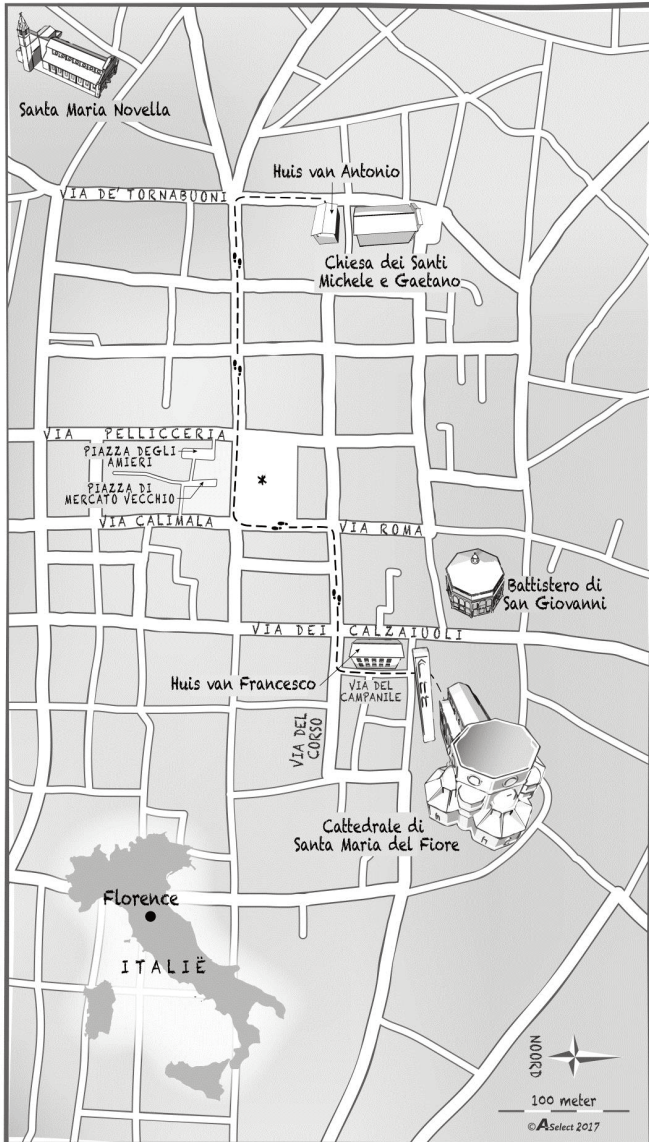
Omslagillustratie © Miguel Sobreira / Trevillion Images (vrouw)
en © Sabina Diethelm / EyeEm / Getty Images (achtergrond)

Foto auteur © Wim van der Vlugt

Kaart Florence © A-Select

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

*Het huidige Piazza Della Repubblica

PROLOOG

Juli 1396

De jongeman houdt zijn paard in en kijkt neer op de stad. Daar ligt Fiorenza, een verzameling rode daken, dikke stadsmuren en torens die blikkeren in de zon. De Campanile en het langgerekte schip van de nieuwe kathedraal steken overal boven uit. Zelfs zonder koepel biedt het geheel al een machtige aanblik. Platschuiten varen af en aan over de rivier, kooplieden voeren zwaarbepakte ezels de stad in.

Het is zomer en de zon giet zijn stralen over de glooiende omgeving. Hij weet hoe mooi Fiorenza is in deze tijd van het jaar, met zijn spetterende fontein, de overvloedige bougainville en de gele en roze huizen, oplichtend in de zon.

Twee jaar is hij weg geweest. Twee lange jaren waarin hij zich bevrijd voelde en tegelijk heimwee had naar zijn geboortestad. Ondanks die gevoelens is hij niet één keer terug geweest. Tot hij een paar dagen geleden het bericht ontving dat zijn vader was overleden. Hij had onmiddellijk zijn spullen gepakt en Bologna verlaten.

Voorzichtig laat hij zijn paard afdalen.

Het smalle pad komt uit op een oude Romeinse steenweg, die steeds breder en drukker wordt. Voor de Porta Romana staat een lange rij.

Hij sluit aan en moet wachten voor hij de poort door mag, maar dan is hij eindelijk weer in Fiorenza. Ongeduldig drijft hij zijn paard door de drukte op de Ponte Vecchio. Hij zou eraan gewend moeten zijn, het is hier altijd dringen. Misschien komt het door zijn lange afwezigheid dat het hem opeens opvalt hoe druk het er is. Het is een wonder dat de oude brug niet bezwijkt onder het gewicht van de winkels.

Met een zucht van opluchting rijdt hij uiteindelijk de ka-de op. De oude binnenstad begroet hem met een gewriemel in nauwe straatjes, het geknor van varkens en de altijd aanwezige stank van de Arno.

Tussen de bedelaars, voetgangers, karren en uitstallingen door leidt hij zijn paard naar het hart van de stad.

Hier staan de patriciërswohnungen en volle pakhuizen van rijke kooplieden. Hier wonen de families Degli Amieri, Alberti, Brunelleschi, Agolanti en andere vooraanstaande families.

Hij kent deze buurt goed, hij is er opgegroeid. Zonder aarzelen rijdt hij door het web van straten en stegen tot hij bij de Via Pellicceria is. De hoeven van zijn paard echoën door de smalle straat en vervolgens door de steeg die uitkomt op de Piazza degli Amieri.

Op het besloten pleintje houdt hij halt en kijkt naar de overkant, waar het palazzo van de familie Degli Amieri staat. Het is een indrukwekkend gebouw, voorzien van kantelen en twee imposante torens, en het loopt helemaal door tot aan de Mercato Vecchio.

In de erker op de eerste verdieping ziet hij een schim bewegen achter het linnen doek in het venster.

Hij weet dat hij een risico neemt door zich hier te vertonen.

Desondanks blijft hij kijken, in beslag genomen door herinneringen.

Pas als de voordeur opengaat, schrikt hij op.

Een man van middelbare leeftijd, gekleed in een rode, met hermelijn afgezette mantel, komt naar buiten; Bernardo degli Amieri, een van de rijkste koopmannen van Fiorenza. Hij wordt gevolgd door zijn vrouw Patrizia, een aantrekkelijke dame in een purperen gewaad en een met bont versierd jakje. Achter hen komt een meisje naar buiten. Haar lange jurk wordt bedekt door een lichtblauw overgewaad met lange mouwen die tot aan de grond reiken.

Ginevra.

Na al die weken, maanden, jaren waarin hij zich onophoudelijk afvroeg wat ze deed, wat ze voelde, of ze hem miste, staat ze daar. Zo dichtbij.

Ze heeft hem gezien. Even kijken ze elkaar recht aan, tot Bernardo degli Amieri zich naar zijn dochter toe draait en iets tegen haar zegt.

Traag gaat Ginevra's hand naar haar sluier, maar voor ze die voor haar gezicht trekt, glimlacht ze naar hem.

Die glimlach vliegt regelrecht naar zijn hart. Hij lacht breed terug. Pijn en gemis vallen van hem af, het enige wat hij voelt is een helle vreugde. Het kost hem al zijn zelfbeheersing om niet naar haar toe te gaan. Dat heeft geen zin, Bernardo zal hem niet in haar buurt laten komen.

Met zijn ogen volgt hij Ginevra, tot ze met haar ouders om de hoek van de straat is verdwenen.

DEEL I

Ik ben verlost en ik kan me niet bevrijden
ik heb houvast en raak toch van de wijs
ik voel me levend en gestorven beide:
ach, liefde is zowel hel als paradijs!

Francesco Petrarca (1304-1374)

I

Zodra ik naar buiten stap, zie ik hem. Antonio. Hij zit te paard op de piazza en zijn blik is op mij gericht.

Twee jaar heb ik hem niet gezien en nu is hij er weer.

Het is alsof ik een stomp tegen mijn borst krijg en de lucht die ik zojuist inademde er weer uit geslagen wordt. Ik houd mijn pas in en kijk terug.

Mijn vader draait zich met een ruk om. 'Ginevra, je slui-er!'

Ik beweeg mijn hand naar achteren en pak de slui-er, die aan mijn kap is bevestigd. Intussen kijk ik naar Antonio.

Zijn ogen haken zich in de mijne en even voel ik me verlegen, alsof hij een persoonlijke, geheime wereld is binnengedrongen. Dan glimlach ik naar hem.

Hij glimlacht terug en dan pas laat ik de slui-er voor mijn gezicht vallen.

Mijn vader pakt me bij mijn arm en trekt me mee. Zijn lange gestalte onttrekt Antonio aan mijn zicht en ik durf niet om te kijken. Voor ik het weet zijn we de hoek van de piazza om, gevolgd door mijn moeder.

De sluier irriteert me. Ik zou hem willen afrukken en terugrennen, in plaats van rustig voort te lopen.

Toen ik vanochtend opstond was ik al ongedurig. Misschien voelde ik aan dat ik Antonio zou zien. Dat lag voor de hand, aangezien zijn vader vorige week overleden is. Pietro Rondinelli is al begraven, maar Antonio zal zeker zijn familie willen steunen. En nu is hij inderdaad hier.

Ongelooflijk dat er al twee jaar verstreken is. Antonio is nu eenentwintig. Geen jongen meer, maar een man. Toch herkende ik hem meteen.

Ben ik veranderd? Ja, natuurlijk, maar niet veel. Destijds was ik zestien, nu achttien. Dat is niet zo'n groot verschil.

Hij is terug, hij is terug, hij is terug.

De woorden echoën door mijn hoofd, op het ritme van mijn stappen. Vrolijkheid en levenslust stromen door mijn bloed, het liefst zou ik willen zingen. Niet alleen om Antonio, ook omdat vandaag de zomer is teruggekeerd.

Na de regen van gisteren schijnt de zon weer. Het is heerlijk om buiten te zijn. Duiven klapwieken boven mijn hoofd en de gele gebouwen lichten op.

Op de Mercato Vecchio is het een enorme drukte. Voor de bottega van de slager hangen geslachte ossen aan haken, omgeven door een wolk vliegen. Een stroom mensen beweegt zich tussen de kramen van de groente- en fruitverkopers door en keurt de uitstallingen met bloemen, kruiden, pasteien en kruiken olijfolie. Iedereen lijkt tegelijk zijn huis uit te zijn gekomen om inkopen te doen.

Ik heb zin om wat rond te lopen en om me heen te kijken. Mijn vader niet. Zoals gewoonlijk neemt hij de kortste weg naar de Santa Maria Novella.

Mijn moeder kijkt naar hem en vraagt: 'Heb je gezien wie dat was?'

'Ja,' zegt mijn vader. Zijn stem klinkt niet alsofer binnenkort een gelukkige hereniging gaat plaatsvinden.

In stilzwijgen lopen we verder, nu en dan bekenden groetend. Vlak voor we de kerk in gaan, doe ik een poging om een weerzien met Antonio bespreekbaar te maken.

'Ik weet dat u ruzie had met signor Rondinelli, maar eens was hij uw beste vriend en nu is hij dood. Moeten we Antonio niet condoleren met het verlies van zijn vader?' vraag ik.

'Geen sprake van.' Mijn vader gebaart naar de openstaande deur van de kerk. 'Je blijft bij hem uit de buurt, begrepen?'

Mijn moeder legt haar hand op mijn arm en drukt hem even. Niet meer over praten, betekent dat.

Ik zucht licht. Het heeft geen zin om op een verzoening aan te sturen. De kloof die onze families scheidt is te diep om overheen te stappen, zelfs nu signor Rondinelli overleden is. Vanaf het moment dat zijn dood bekend werd gemaakt, heb ik uitgekeken naar Antonio. Ik schaamde me omdat het eerste wat ik voelde vreugde was, terwijl hij een periode van rouw in ging. Maar ondanks zijn verdriet heeft hij aan mij gedacht. Hij is zelfs naar mijn huis gekomen.

Ik stap de koelte van de kerk in, loop langs een groep oude, in het zwart geklede vrouwen die op de vloer liggen te bidden, en zie Fiammetta op me afkomen.

'Heb je het al gehoord? Hij is terug,' zegt ze zacht.

'Ja, ik weet het.'

'Dat hij terug durfde te komen! Brutaal hoor.'

'Hij heeft niets misdaan.'

Onderzoekend kijkt ze me aan. ‘Je bent toch niet nog steeds verliefd op hem?’

Ik glimlach nietszeggend en loop door naar het beeld van de Heilige Maagd. De afgelopen twee jaar heb ik Fiammetta nauwelijks gezien, maar nu kon ze niet wachten om me te spreken. Ik ben niet van plan om ook maar iets van wat me bezighoudt met haar te delen.

Mijn vader wil niet dat ik contact heb met Antonio, maar ik weet nu al dat ik hem niet gehoorzamen zal. Ik móét hem zien.

Met mijn knieën op de harde plavuizen vloer bid ik vurig. Het is verkeerd om tegen zijn wil in te gaan, en daar vraag ik alvast vergeving voor. Of nee, ik vraag om begrip. De Heilige Maagd zal toch wel begrijpen dat ik Antonio onmogelijk terug naar Bologna kan laten gaan zonder hem gesproken te hebben?

Ik sla een kruis en kijk op naar het Madonnabeeld. Glimlachend kijkt ze op me neer.

Ze vergeeft me. Dat weet ik zeker, want als ik een blik opzijwerp, staat Antonio bij de zijbeuk en kijkt naar me.

Mensen zeggen dat ik op mijn vader lijk, en dat klopt. Innerlijk dan, want uiterlijk is er geen enkele overeenkomst. We weten allebei precies wat we willen en proberen dat op de een of andere manier ook te krijgen.

Voor een man is dat een eigenschap waar je ver mee kan komen in het leven, voor een meisje een onvergeeflijke karakterfout.

Tenminste, dat is wat ik altijd te horen heb gekregen van mijn moeder. Ze zucht er dan bij, alsof ze het graag anders had gezien maar zich erbij heeft neergelegd. Als ik aan mijn vader denk, hoor ik zijn barse stem, waarvan het effect teniet wordt gedaan door de zachte blik in zijn ogen.

Ik weet dat hij veel van mij, zijn enige kind, houdt.

Dat ik zonder broers en zussen ben opgegroeid vind ik jammer, maar niet onoverkomelijk. Ik had Antonio. Hij was de broer die ik nooit had gehad, mijn kameraad.

De Rondinelli's stammen uit een oud geslacht, dat altijd belangrijke posities heeft bekleed in het stadsbestuur. Pietro Rondinelli was *Gonfaloniere di Giustizia* en had grote plan-

nen met zijn enige zoon. Hij wilde dat Antonio rechten zou gaan studeren in Bologna, zodat hij op een dag dezelfde eervolle functie zou krijgen. Daarnaast handelde Pietro Rondinelli, net als mijn vader, in wol. Het heeft hen beiden zeer vermogend gemaakt.

Onze ouders waren goed bevriend en van kinds af aan trok ik met Antonio op. Hij was de jongste in een gezin met drie zussen, ik was enig kind, waardoor we elkaars gezelschap zochten.

We hielden allebei van lezen en konden uren samen doorbrengen zonder een woord te zeggen. Vaak nam Antonio geschriften voor me mee die jongedames niet hoorden te lezen, maar die zijn zussen erg interessant vonden. De familie Rondinelli was een stuk liberaler dan mijn eigen familie, dus die literatuur hield ik voor mijn ouders verborgen.

Ik weet niet wanneer mijn vriendschap met Antonio veranderde. Het ging heel geleidelijk. Hij werd nors en terughoudend. Van de ene op de andere dag ontweek hij me, tot mijn verdriet en ergernis.

Tijdens het carnaval, ik was vijftien, viel het me op dat Fiammetta en Laura met Antonio wilden dansen, en dat ze zijn aandacht probeerden te trekken. Of ik toen al verliefd op hem was weet ik niet. Waarschijnlijk wel, want ik ergerde me enorm aan hen. En toen Fiammetta me toevertrouwde hoe aantrekkelijk ze Antonio vond, had ik bijna de vriendschap met haar verbroken.

‘Het is alleen jammer dat hij altijd zo chagrijnig kijkt,’ zei ze, en die opmerking stelde me gerust. Mijn vriendinnen mochten kijken en glimlachen naar Antonio wat ze wilden, hij zag hen toch niet staan.

Binnen een jaar veranderde Antonio van mijn kameraad in een zwijgzame, wat arrogante jongen die alles en iedereen kritisch bekeek. Ook mij, of dat gevoel had ik in ieder geval. Opeens spraken we nauwelijks meer met elkaar op de feestjes en etentjes die onze ouders organiseerden.

Ik herinner me een feest bij Antonio thuis vanwege de verloving van zijn oudste zus Chiara. Het zou een groot feest worden en veel bevriende families zouden komen.

De hele ochtend had ik voor de spiegel staan draaien om te bestuderen hoe ik er op mijn voordeligst uit zou zien als ik op een bepaalde manier glimlachte, en hoe ik het best kon zitten om mijn kapsel tot zijn recht te laten komen.

Tijdens het banket, aan de lange, prachtig gedekte tafel vol gasten, bracht ik mijn studie in praktijk.

Het was het begin van de periode waarin mijn gevoelens voor Antonio veranderden. Als ik hem zag begon mijn hart onrustig te kloppen en voelde ik me opeens nerveus.

De hele maaltijd hield ik in de gaten of hij naar me keek. Helaas leek hij niet in het minst in me geïnteresseerd. Uiteindelijk besloot ik hem te negeren.

Het banket was beëindigd, het dansfeest begon, en ik merkte dat Salvestro Brunelleschi naar me keek.

Zo gracieus mogelijk stond ik op, liep naar het erkerraam en ging in de venster nis zitten. Ik vermoedde dat ik, beschenen door het gouden avondlicht, een prachtig plaatje vormde, met mijn kunstig gekapte haar en mijn zachtblauwe japon.

Op het moment dat ik opzij gluurde wat het effect was, zag ik dat Antonio moest lachen. Hij richtte zich tot Salvestro, die naast hem stond, en zei iets tegen hem.

Salvestro lachte ook. Niet náár mij, maar óm mij.

Woedend stond ik op en liep het vertrek uit.

Fiammetta kwam achter mij aan. ‘Wat is er? Wat zeiden ze?’

Ik had liever dat ze binnen was gebleven. Snel knipperde ik mijn tranen weg. ‘Dat weet ik niet. Volgens mij lachten ze me uit.’

Fiammetta sloeg een arm om me heen. ‘Laat die jongens toch. Ze vinden zichzelf geweldig omdat ze veel te veel aandacht van meisjes krijgen. Negeer ze.’

‘Ik begrijp het niet. Antonio is altijd mijn beste vriend geweest.’

‘Ja, nou ja, vriendschappen veranderen. Maar die van ons niet.’ Ze omhelsde me, en ik liet me door haar troosten.

‘Misschien is het maar beter zo,’ zei Fiammetta. ‘Er gaan verhalen rond over Antonio.’

‘Wat voor verhalen?’

‘Volgens Massimo gaat hij met bedenkelijke figuren om.’

‘Met wie dan?’

‘Niet ons soort mensen. Studenten en kunstenaars.’

‘Wat is daar mis mee?’

Ze boog zich naar me toe en liet haar stem dalen. ‘Ze schijnen zich met verboden zaken bezig te houden.’

‘Wat voor zaken?’

‘Ik weet het niet precies. Massimo wilde er niet veel over kwijt. Maar jij kent hem goed. Heb je daar iets van gemerkt?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Nou ja,’ zei Fiammetta. ‘Vergeet het ook maar. Het zal wel kwaadsprekerij zijn.’